

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 2T/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010002
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Šibíková
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2019:3518010002.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Šibíkovej, členov senátu - prísediacich Ing. Mária Palcúta a Boženy Jamborovej, v trestnej veci vedenej proti obžalovaným U.. V. F.O., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. Č.. XXX, na slobode, U.. X. V., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. Č.. XXX, na slobode a U.. P. B., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. Č.. XXX, na slobode, trestne stíhaných pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len "Trestný zákon"), na hlavnom pojednávaní konanom v Novom Meste nad Váhom dňa 05. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní:

X U.. V. F., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. XXX, na slobode,
X U.. X. V.W., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. XXX, na slobode,
X U.. P. B., O.. XX.XX.XXXX X. U., Z. V. B. XXX, na slobode,

s ú v i n n í, ž e

obžalovaní U.. V. F., U.. X. V., U.. P. B.

spoločne po predchádzajúcej dohode v presne nezistenom čase v mesiaci február 2017, najneskôr do dňa 16.02.2017 vnikli do neobývaného rodinného domu č. XXX v U. G., patriaceho poškodenému C. P. tak, že vyliezli na balkón a pomocou prineseného pajsera, poškodili zvnútra uzamknuté balkónové dvere, čím dosiahli ich otvorenie, načo následne všetci traja obvinení vnikli do domu, ktorý prehľadali, a z domu odcudzili harmoniku zn. Delicia červenej perleťovej farby v hodnote 400,- Eur, čím spôsobili poškodenému C. P. škodu odcudzením harmoniky vo výške 400,- Eur a škodu poškodením dverí vo výške 80,- Eur,

t e d a

obžalovaní U.. V. F., U.. X. V., U.. P. B.

- spoločným konaním si prisvojili cudziu vec tým, že sa jej zmocnili, uvedený čin spáchali závažnejším spôsobom konania - vlámaním,

č í m s p á c h a l i

obžalovaní U.. V. F., U.. X. V., U.. P. B.

- zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

1. U.. V. F.

Podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. l), § 38 ods. 2, 3, 8 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2. U.. X. V.

Podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, 3, 8 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 51 ods. 2 Trestného zákona obvinenému určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Trestného zákona obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe škodu poškodenému C. P., O.. XX.XX.XXXX X. V., Z. V. U. G. XXX, Z.. Č.. M. XXX.

3. U.. P. B.

Podľa § 212 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j), písm. l), § 37 písm. h, § 38 ods. 2, 3, 8 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 51 ods. 2 Trestného zákona obvinenému určuje skúšobnú dobu na 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Trestného zákona obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe škodu poškodenému C. P., O.. XX.XX.XXXX X. V., Z. V. U. G. XXX, Z.. Č.. M. XXX.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/123/2016 zo dňa 25.04.2017, právoplatný dňa 27.04.2017 ako aj výrok o treste Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/157/2016 zo dňa 12.12.2017, právoplatný dňa 13.12.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovaným ukladá povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému C. P., O.. XX.XX.XXXX X. V., Z. V. U. G. XXX, Z.. Č.. M. XXX, škodu vo výške 480 eur.

o d ō v o d n e n i e :

Dňa 02.01.2018 bola Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 351/17/3304-18 zo dňa 02.01.2018, na obvinených U.. V. F., O.. XX.XX.XXXX X. U., U.. X. V., O.. XX.XX.XXXX X. U. R. U.. P. B., O.. XX.XX.XXXX X. U., pre zločin krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozsudku.

Súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní dňa 05.06.2019 za účasti všetkých obžalovaných, ich obhajcov, zákonných zástupcov a zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a zistil nasledovné:

Po otvorení hlavného pojednávania predsedníčka senátu zistila, že medzi prokurátorom a obžalovanými nedošlo k zhode v otázke konania o dohode o vine a treste na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný U.. V. F. na hlavnom pojednávaní dňa 05.06.2019 po poučení podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, vrátane poučení podľa § 257 Trestného poriadku, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 351/17/3304-18 zo dňa 02.01.2018, doručenej súdu dňa 02.01.2018, právne kvalifikovaného ako zločin krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona. Po vyhlásení obžalovaného súd v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku dopytom na obžalovaného zistil, že obžalovaný rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, že bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu, mohol sa so svojim obhajcom radiť o spôsobe obhajoby, že porozumel právnej kvalifikácii skutku ako konkrétneho trestného činu. Obžalovaný bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu. Obžalovaný tiež deklaroval, že vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku robí dobrovoľne a uznáva vinu za skutok kladený mu za vinu. Súd súčasne obžalovaného poučil v intenciách ustanovení § 257 ods. 2, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, najmä o tom, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z vyjadrení obžalovaného U.. V. F. na hlavnom pojednávaní tiež vyplynulo, že svoj čin úprimne oľutoval, poškodenému chce nahradiť škodu. Zistiť stanovisko prítomného prokurátora v zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku, ako aj stanovisko obhajcu obžalovaného, zákonného zástupcu a zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately (per analogiam), súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného U.. V. F. o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Súd jeho vyhlásenie o vine zo spáchania žalovaného skutku následne prijal, nakoľko na podklade výsledkov doposiaľ vykonaného vyšetrovania nemal pochybnosti o vine obžalovaného a neboli zistené okolnosti vylučujúce trestnosť, resp. protiprávnosť jeho konania. Súd sa taktiež stotožnil s právnou kvalifikáciou stíhaného skutku podľa obžaloby. Zároveň súd podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že vykoná dokazovanie len ohľadne výroku o treste, jeho druhu a výmere a rozhodnutia o náhrade škody.

Obžalovaný U.. X. V. na hlavnom pojednávaní dňa 05.06.2019 po poučení podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, vrátane poučení podľa § 257 Trestného poriadku, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 351/17/3304-18 zo dňa 02.01.2018, doručenej súdu dňa 02.01.2018, právne kvalifikovaného ako zločin krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona. Po vyhlásení obžalovaného súd v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku dopytom na obžalovaného zistil, že obžalovaný rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, že bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu, mohol sa so svojim obhajcom radiť o spôsobe obhajoby, že porozumel právnej kvalifikácii skutku ako konkrétneho trestného činu. Obžalovaný bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu. Obžalovaný tiež deklaroval, že

vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku robí dobrovoľne a uznáva vinu za skutok kladený mu za vinu. Súd súčasne obžalovaného poučil v intenciách ustanovení § 257 ods. 2, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, najmä o tom, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z vyjadrení obžalovaného U.. X. V. na hlavnom pojednávaní tiež vyplynulo, že svoj čin úprimne oľutoval, poškodenému chce nahradiť škodu. Zistiac stanovisko prítomného prokurátora v zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku, ako aj stanovisko obhajcu obžalovaného, zákonného zástupcu a zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately (per analogiam), súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného U.. X. V. o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Súd jeho vyhlásenie o vine zo spáchania žalovaného skutku následne prijal, nakoľko na podklade výsledkov doposiaľ vykonaného vyšetrovania nemal pochybnosti o vine obžalovaného a neboli zistené okolnosti vylučujúce trestnosť, resp. protiprávnosť jeho konania. Súd sa taktiež stotožnil s právnou kvalifikáciou stíhaného skutku podľa obžaloby. Zároveň súd podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že vykoná dokazovanie len ohľadne výroku o treste, jeho druhu a výmere a rozhodnutia o náhrade škody.

Obžalovaný U.. P. B. na hlavnom pojednávaní dňa 05.06.2019 po poučení podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, vrátane poučení podľa § 257 Trestného poriadku, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 351/17/3304-18 zo dňa 02.01.2018, doručenej súdu dňa 02.01.2018, právne kvalifikovaného ako zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona. Po vyhlásení obžalovaného súd v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku dopytom na obžalovaného zistil, že obžalovaný rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, že bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu, mohol sa so svojim obhajcom radiť o spôsobe obhajoby, že porozumel právnej kvalifikácii skutku ako konkrétneho trestného činu. Obžalovaný bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu. Obžalovaný tiež deklaroval, že vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku robí dobrovoľne a uznáva vinu za skutok kladený mu za vinu. Súd súčasne obžalovaného poučil v intenciách ustanovení § 257 ods. 2, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, najmä o tom, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z vyjadrení obžalovaného U.. P. B. na hlavnom pojednávaní tiež vyplynulo, že svoj čin úprimne oľutoval, poškodenému chce nahradiť škodu. Zistiac stanovisko prítomného prokurátora v zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku, ako aj stanovisko obhajcu obžalovaného, zákonného zástupcu a zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately (per analogiam), súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného U.. P. B. o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Súd jeho vyhlásenie o vine zo spáchania žalovaného skutku následne prijal, nakoľko na podklade výsledkov doposiaľ vykonaného vyšetrovania nemal pochybnosti o vine obžalovaného a neboli zistené okolnosti vylučujúce trestnosť, resp. protiprávnosť jeho konania. Súd sa taktiež stotožnil s právnou kvalifikáciou stíhaného skutku podľa obžaloby. Zároveň súd podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že vykoná dokazovanie len ohľadne výroku o treste, jeho druhu a výmere a rozhodnutia o náhrade škody.

Súd konštatoval, že v prípravnom konaní boli uplatnené nároky na náhradu škody poškodeným C. P., O.. XX.XX.XXXX X. V., Z. V. U. G. XXX, Z.. Č.. M. XXX, vo výške 480 eur.

Všetci obžalovaní ako subjekty spĺňali podmienky trestnej zodpovednosti z hľadiska veku v inkriminovanom čase (§ 22 Tr. zákona) a neboli zistené ani žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali ich nepríčetnosti (§ 23 Tr. zákona) alebo prípadne ich zmenšenej príčetnosti. Obžalovaní boli schopní v čase spáchania trestného činu rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie ovládať. Z hľadiska subjektívnej stránky, t. j. zavinenia konali obžalovaní evidentne vo forme priameho úmyslu, t. j. dolus directus v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, teda chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť, alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, pričom mali vedomosť o tom, že sa z ich strany jedná o protiprávne konanie. Objektom trestného činu je majetku fyzických a právnických osôb, ktorý bol konaním obžalovaných porušený, nakoľko obžalovaní naplnili aj objektívnu stránku stíhaného trestného činu, teda zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ako

na to poukazovala aj obžaloba, keďže obžalovaní si spoločným konaním prisvojili cudziu vec tým, že sa jej zmocnili, uvedený čin spáchali závažnejším spôsobom konania - vlámaním. Súd dospel k záveru, že obžalovaní svojim konaním naplnili všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Konaním obžalovaných boli naplnené všetky znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného zločinu, teda konanie obžalovaných, jeho následok a aj príčinný vzťah medzi konaním a následkom.

Podľa § 15 Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. e) Trestného zákona, závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu vlámaním.

Podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Vzhľadom na priznanie viny všetkých obžalovaných, ktoré súd uznesením na návrh prokurátora po stanovisku obhajcu prijal, s prihliadnutím aj na ostatné dôkazy, získané v prípravnom konaní, subsumoval súd protiprávne konanie obžalovaných opísané v obžalobe pod skutkovú podstatu zločinu krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona. Z dôvodu prijatia vyhlásenia obžalovaných o vine zo spáchania žalovaného skutku súd v zmysle § 257 ods. 8 Tr. poriadku už nevykonal dokazovanie čo do viny, ale svoju ďalšiu činnosť zamerlal len na vykonanie dokazovania čo do výroku o druhu a výmere trestu a výroku o náhrade škody podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku.

Na hlavnom pojednávaní preto súd vykonal len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste a náhrade škody, a to oboznámením odborných vyjadrení ohľadom výšky náhrady škody, aktuálnych odpisov registra trestov na obžalovaných, registre priestupkov, lustrácie sociálnej poisťovne, správy o povesti na obžalovaných, oboznámením spisov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/132/2016, 1T/123/2016 a 2T/157/2016.

Z oboznámeného aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného V. F. a zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/132/2016 vyplynulo, že obžalovaný bol jedenkrát právoplatne odsúdený Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 20.12.2016, právoplatným dňa 20.12.2016, za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a prečin neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný podmienkový trest odňatia slobody na jeden rok so skúšobnou dobou v trvaní dva roky do 21.12.2018 a povinnosť nahradiť škodu. Žalovaného skutku sa tak obžalovaný dopustil počas skúšobnej doby tohto podmienkového odsúdenia (dňa 16.02.2017).

Z oboznámeného aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného X. V. vyplynulo, že nemá záznam v registri trestov.

Z oboznámeného aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného P. B. a zo spisov tunajšieho súdu sp. zn. 1T/123/2016 a sp. zn. 2T/157/2016 vyplynulo, že obžalovaný bol dvakrát právoplatne odsúdený, a to Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25.04.2017, právoplatným dňa 27.04.2017, za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., za čo mu bol uložený podmienkový

trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace so skúšobnou dobou v trvaní jeden rok do 28.04.2018. Tento trest bol zrušený Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 12.12.2017, právoplatný dňa 13.12.2017, pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok šesť mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní jeden rok tri mesiace do 14.03.2019 a povinnosť nahradiť škodu. Vo vzťahu k obom odsúdeniam prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Z oboznámenej lustrácie v evidencii priestupkov vyplynulo, že obžalovaný V. F. sa dopustil jedného priestupku proti majetku, za čo bol pokarhaný. Obžalovaný X. V. sa nedopustil priestupku. Obžalovaný P. B. sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, za čo mu bola uložená pokuta 20 eur.

Z vyjadrenia poškodeného C. P. z prípravného konania ako aj z odborných vyjadrení vyplýva, že trestným činom mu bola spôsobená škoda vo výške 480 eur (odcudzením harmoniky 400 eur a poškodením dverí 80 eur), túto si uplatnil riadne a včas a žiada na jej náhradu od obžalovaných.

Súd ďalej na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov v rozsahu a spôsobom, ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zákona).

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' spáchal viac trestných činov.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 prvej vety Trestného zákona, zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov

a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnoty, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu.

Podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona, v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd prihliadol na stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, mieru zavinenia, pohnútky, osoby páchatel'ov, na okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu, ale aj na účel trestu a na možnosti nápravy páchatel'ov.

Súd pri úvahách o druhu a výmere trestu zistil u obžalovaného U. V. F. existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval). Súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) z dôvodu vyhlásenia o vine, nakoľko súd z dôvodu urobenia vyhlásenia o vine obžalovaného aplikoval v danej veci § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona, teda aplikácia tejto poľahčujúcej okolnosti by bola duplicitná. Na strane priťažujúcich okolností súd nezistil priťažujúcu okolnosť. Nakoľko sa obžalovaný dopustil žalovaného skutku počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/132/2016, súd u tohto obžalovaného v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona pristúpil k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Keďže u mladistvých sa zákonom ustanovené trestné sadzby znižujú na polovicu, v danom prípade tak bude dolná hranica trestnej sadzby jeden rok šesť mesiacov a horná hranica bude päť rokov, súd v zmysle § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Tr. zák. znížil dolnú sadzbu o jednu tretinu a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov. Súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) ako aj ods. 4 Tr. zákona z dôvodu vyhlásenia viny obžalovaným, kedy znížil dolnú hranicu o jednu tretinu z trestnej sadzby, t. j. o pol roka. Pri rozhodovaní o výmere trestu senát tunajšieho súdu musel vziať do úvahy viaceré skutočnosti vymedzujúcich výšku trestu odňatia slobody. Vyhlásenie o vine obžalovaného a takto prijaté vyhlásenie súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní je možné analogicky zohľadniť pri rozhodovaní o treste ako je to pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste, pričom obžalovaný F. mal záujem o konanie o dohode o vine a treste, pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Vychádza sa z toho, že obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny dokonca bez toho, aby mu bolo známe (akýmkoľvek spôsobom predznamenané) budúce rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu (Zhodne Stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017, uverejnené pod č. 44/2017). Senát tunajšieho súdu v danom prípade mimoriadne znížil trest odňatia slobody obžalovanému V. F. tak, ako je uvedené vyššie. U obžalovaného bol pritom uložený trest odňatia slobody ako nepodmienečný, a to s poukazom na to, že predchádzajúce odsúdenie s podmiennečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody nemalo na obžalovaného prevýchovný vplyv, nakoľko sa dopustil ďalšej trestnej činnosti. Súčasne ale súd neuznal tomuto obžalovanému ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., pretože napomáhanie súdu - vyhlásením, bolo obžalovanému v jeho prospech už zohľadnené použitím ustanovenia § 39 ods. 2

písm. d/, ods. 4 Tr.zák. per analógiám. Súd uložil obžalovanému F. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov a zaradil ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním žalovaného skutku v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Súd pri úvahách o druhu a výmere trestu zistil u obžalovaného U.. X. V. existenciu dvoch poľahčujúcich okolností, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval) a § 36 písm. j) - viedol riadny život pred spáchaním žalovaného trestného činu. Súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) z dôvodu vyhlásenia o vine, nakoľko súd z dôvodu urobenia vyhlásenia o vine obžalovaného aplikoval v danej veci § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona, teda aplikácia tejto poľahčujúcej okolnosti by bola duplicitná. Na strane priťažujúcich okolností súd nezistil priťažujúcu okolnosť. Keďže u mladistvých sa zákonom ustanovené trestné sadzby znižujú na polovicu, v danom prípade tak bude dolná hranica trestnej sadzby jeden rok šesť mesiacov a horná hranica bude päť rokov, súd v zmysle § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Tr. zák. znížil dolnú sadzbu o jednu tretinu a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov s podmieneným odkladom výkonu tohto trestu. Súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) ako aj ods. 4 Tr. zákona z dôvodu vyhlásenia viny obžalovaným, kedy znížil dolnú hranicu o jednu tretinu z trestnej sadzby, t. j. o pol roka. Pri rozhodovaní o výmere trestu senát tunajšieho súdu musel vziať do úvahy viacero skutočností vymedzujúcich výšku trestu odňatia slobody. Vyhlásenie o vine obžalovaného a takto prijaté vyhlásenie súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní je možné analogicky zohľadniť pri rozhodovaní o treste ako je to pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste, pričom obžalovaný V. mal záujem o konanie o dohode o vine a treste, pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Vychádza sa z toho, že obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny dokonca bez toho, aby mu bolo známe (akýmkoľvek spôsobom predznamenané) budúce rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu (Zhodne Stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017, uverejnené pod č. 44/2017). Senát tunajšieho súdu v danom prípade mimoriadne znížil trest odňatia slobody obžalovanému X. V. tak, ako je uvedené vyššie. Súd v danom prípade považoval trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov podmienenčne s probačným dohľadom a so skúšobnou dobou v trvaní osemnásť mesiacov na ochranu spoločnosti a prevýchovu páchatel'a za dostatočný, a to najmä s poukazom, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život. Súd tomuto obžalovanému zároveň uložil primerané obmedzenia a povinnosti spočívajúce v povinnosti nahradiť škodu poškodenému.

Súd pri úvahách o druhu a výmere trestu zistil u obžalovaného U.. P. B. existenciu dvoch poľahčujúcich okolností, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval) a § 36 písm. j) - viedol riadny život pred spáchaním žalovaného trestného činu. Súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) z dôvodu vyhlásenia o vine, nakoľko súd z dôvodu urobenia vyhlásenia o vine obžalovaného aplikoval v danej veci § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona, teda aplikácia tejto poľahčujúcej okolnosti by bola duplicitná. Na strane priťažujúcich okolností súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) - nakoľko sa dopustil viacerých trestných činov, keďže súd u tohto obžalovaného ukladal súhrnný trest. Keďže u mladistvých sa zákonom ustanovené trestné sadzby znižujú na polovicu, v danom prípade tak bude dolná hranica trestnej sadzby jeden rok šesť mesiacov a horná hranica bude päť rokov. Súd uložil obžalovanému P. B. súhrnný podmienenčný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťštyri mesiacov, pričom predchádzajúci trest odňatia slobody mal vo výmere jeden rok šesť mesiacov, pričom súhrnný trest nesmel byť miernejší ako predchádzajúce odsúdenie. Súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) ako aj ods. 4 Tr. zákona z dôvodu vyhlásenia viny obžalovaným. Pri rozhodovaní o výmere trestu senát tunajšieho súdu musel vziať do úvahy viacero skutočností vymedzujúcich výšku trestu odňatia slobody. Vyhlásenie o vine obžalovaného a takto prijaté vyhlásenie súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní je možné analogicky zohľadniť pri rozhodovaní o treste ako je to pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste, pričom obžalovaný B. mal záujem o konanie o dohode o vine a treste, pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Vychádza sa z toho, že obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny dokonca bez toho, aby mu bolo známe (akýmkoľvek spôsobom predznamenané) budúce rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu (Zhodne Stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017, uverejnené pod č. 44/2017). Súd v danom prípade považoval trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov podmienenčne s probačným dohľadom

a so skúšobnou dobou v trvaní tridsať mesiacov na ochranu spoločnosti a prevýchovu páchatel'a za dostatočný, a to najmä s poukazom, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život. Súd tomuto obžalovanému zároveň uložil primerané obmedzenia a povinnosti spočívajúce v povinnosti nahradiť škodu poškodenému. Zároveň súd zrušil výroky o treste Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/123/2016 zo dňa 25.04.2017, právoplatný dňa 27.04.2017 ako aj výrok o treste Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/157/2016 zo dňa 12.12.2017, právoplatný dňa 13.12.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Výroky o náhrade škody z uvedených rozsudkov zostali pritom zachované.

Takto uložené tresty považuje súd vzhľadom na osobu páchatel'ov, najmä s prihliadnutím na ich doterajší život a prostredie, v ktorom žijú, motív ich konania, za zodpovedajúci zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 a nasl. Trestného zákona, ktorých účelom je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vytvorenie podmienok na nápravu páchatel'a a na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Takto uložené tresty sú podľa súdu primeranými trestami z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie.

S trestným konaním bolo spojené adhézne konanie, teda bol uplatnený nárok na náhradu škody poškodeným C. P.. Výška jeho škody bola v trestnom konaní preukázaná a obžalovaní vyjadrili snahu škodu nahradiť. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku o náhrade škody a zaviazal obžalovaných V. F., X. V. R. P. B. spoločne a nerozdielne na náhradu škody vo výške 480 eur poškodenému C. P..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku /§ 307 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku/ a to v neprospech i v prospech obžalovaného /§ 308 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka /§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku/.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného /§ 308 ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca /§ 308 ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli /§ 345 ods. 1 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody /§ 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku/, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu / § 68 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci /§ 307 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku/.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.